

MARTENS J. - SCHODTERS B.
PLEINSTRAAT 72
3030 LEUVEN (HEVERLEE)

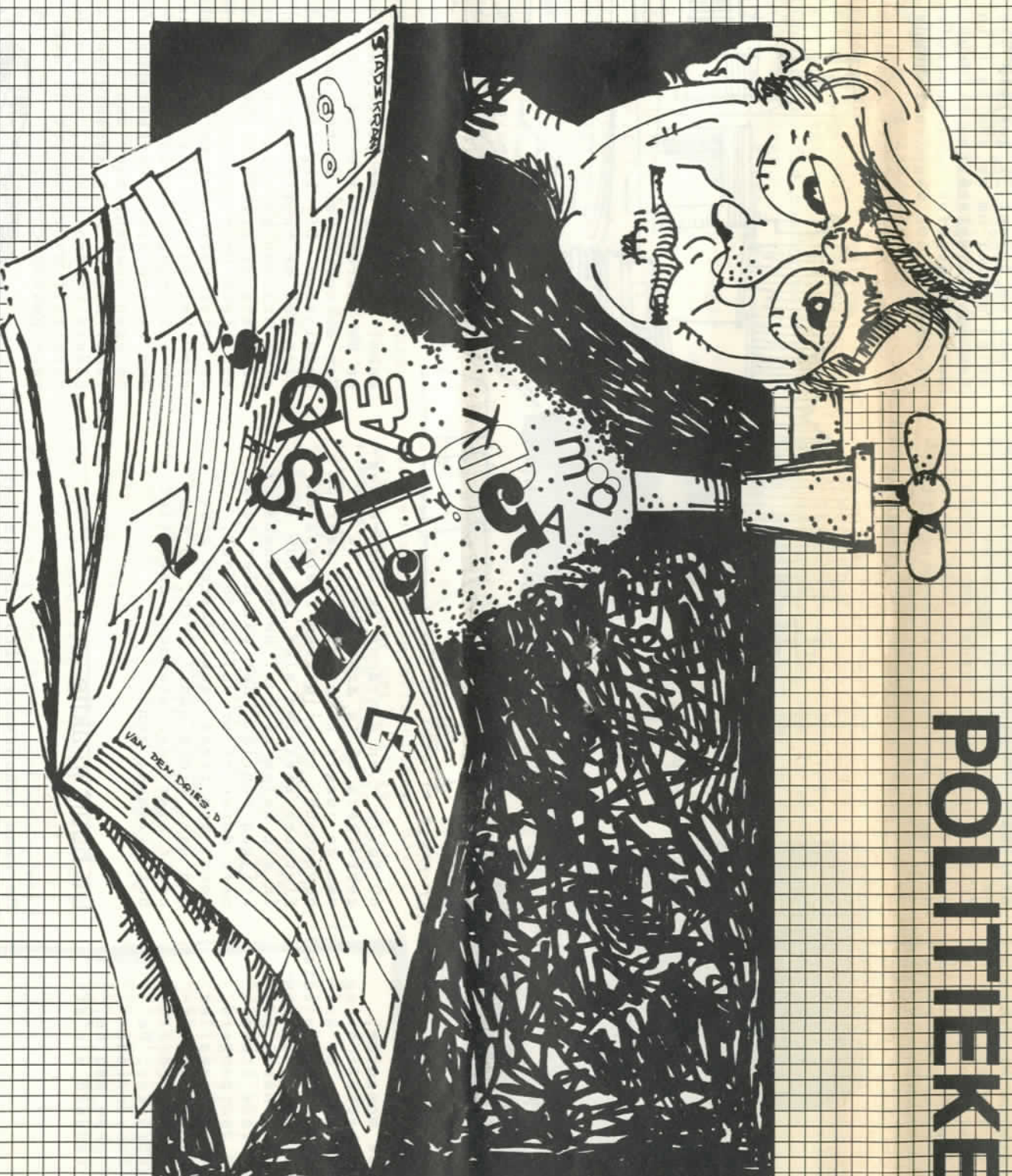
Het Drijlepaard

JAARGANG 7 | MAANDELIJKS | DEC 1984 NR 8 | BLIJDE INKOMSTSTRAAT 115 | LEUVEN | 016 / 23 96 92 | 30FR

VAN TOON MARTENS BLIJDE INKOMSTSTR. 115 LEUVEN

DE STADSKRANT MOET HET GEWETEN ZIJN VAN DE PROGRESSIEVE POLITIEKERS

- 11-11-11-AKTIE IN LEUVEN: EEN SFEERBEELD
- BEWONERS VAN DE BROEKSTRAAT IN HET OFFENSIEF?
- DE LOTGEVALLEN VAN EEN WERKLOZE & DE R.V.A.-C.I.A.

BROEKSTRAAT, KESSEL-LO:

ANGST VOOR EEN ZWAAR VERKEERSONGEVAL

Automobilisten zijn kinderen. Eens ze zich achter het stuur van hun speelgoed auto

zetten, vergeten ze de wereld rondom zich. Alleen het eigen plezier telt nog. Hoe hoger de snelheid, hoe geiler ze worden. Wie dit rijgenot ook maar iets in de weg legt, is een barbaar, een onderontwikkelde, een achterlijke, gevaarlijk nietsnut.

"Mijn wagen, mijn vrijheid". De slo-gan leek achterhaald. De werkelijkheid bewijst echter het tegendeel. Meer dan ooit probeert de sterke weggebruiker de zwakkere te verdringen. Verkeersborden, de inrichting van de straten, verkeersreglementen wekken enkel agressie op bij deze wegpiraten.

Gezellig dicht bij elkaar - of in elkaar

ter een stilstande wagen om een te-genijger voorrang te verlenen, zoals het verkeersreglement voorschrijft. Integendeel, men begint een tweede overtredding door de snelheid op te drijven - ondanks de beperking tot

VAN DEO DRIES, 20

met veel bejaarden en kinderen. Zij stellen voor om de snelheidsbeperking van 40 km/u toe te passen. Er wordt klaar en duidelijk gesteld dat de enige manier om de snelheid in te dijken en de reglementen te doen respecteren, een effectieve controle ter plaatse is. De wegpiraat houdt nog

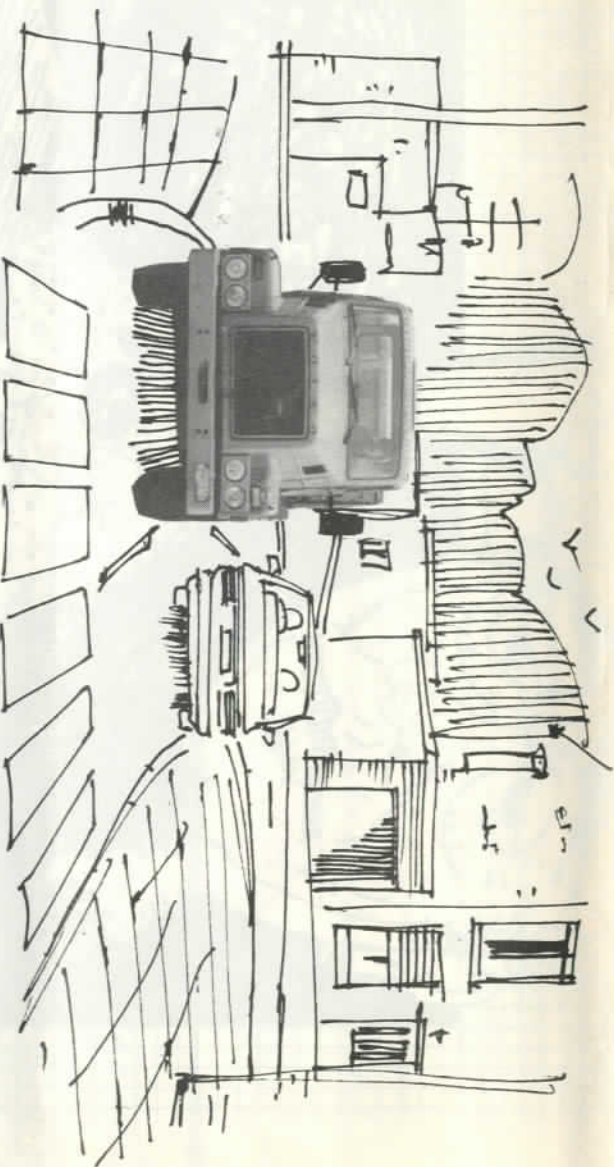

Probeer deze bocht eens te nemen zonder het trottoir te berijden...

Deze situatie vinden we momenteel terug in Kessel-Lo. De herinrichting van de Holsheeksesteenweg en de Wilsessesteenweg zijn in de eerste plaats bedoeld om het snelverkeer af te remmen. Het wijkcomitee had vooral geïnterd voor voldoende brede stroepen ter bescherming van de voetgangers. Daardoor zijn de wegen zelf smaller geworden, wat het verkeer moest afremmen. Alles was dus goed bedoeld voor de zwakkere weggebruiker. De asverlegging aan het Provinciaal Domein en de kasseistroken aan de zebrapaden waren ook bedoeld als afremmers.

Snelheidsafremmers hebben tegengesteld effect

Wat stellen we nu vast? In plaats van te vertragen en de snelheid aan te passen -an de smalle wegen, probeert men nu in elk geval voorrang te krijgen. Men wacht niet meer ach-

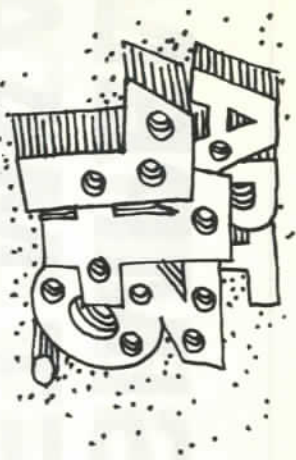

60 Km./u - en daardoor de andere weggebruikers af te schrikken. De wet van de jungle neemt stilaan weer de bovenhand. Er zijn geen fietspaden. Fietsers riskeren elke dag hun leven in dit helse cirкус. De omwonenden krijgen schrik. "Het zal niet lang meer duren of er vallen doden", hoort men reeds vaak. "Waarom doet men daar niets aan? "Och, de Fred haalt hier geen stemmen, daar ligt het allemaal aan".

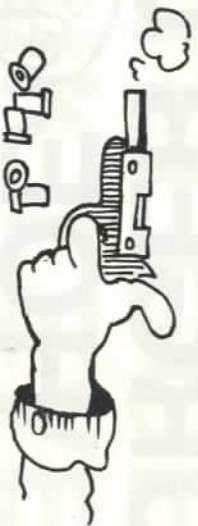
De buurt in aktie

Om deze onhoudbare situatie aan het verstand te brengen van de heren op het stadhuis, hebben eerst de handelaars al een dubbelzinnige brief in de bussen bij de mensen gedropt. Nu hebben de bewoners van de Broekstraat ook een brief met voorstellen naar de burgemeester gestuurd. Hierin wordt klaar en duidelijk gesteld dat 60 km./u nog te snel is in deze wijk

enkel rekening met politiekontrolere en de daaraan verbonden sanktie. Het antwoord van de burgemeester was ontwijkend. Hij begrijpt blijkbaar niet dat de buurtbewoners deze situatie stilaan grondig beu worden. Hij bedankte de brievenrijvers voor hun positieve voorstellen, maar schoof de brief door naar de verkeerskommissie. Het zal dus nog lang duren eer er zal ingegrepen worden. Het eerste zware verkeersongeval zal de ogen openen, maar dan is het te laat. Als er niet spoedig een efficiënte controle komt, zullen de bewoners zelf overgaan tot de aktie. Men weze gewaarschuwd.

eRVAringen

Redactioneel

Artikel 143: het zwaard van Damocles voor alle werklozen... In de vorige nummers kwamen een paar jonge werklozen aan het woord. Hun negatieve belevenissen met de RVA maakten zoveel reacties los dat we besloten hebben een nieuwe rubriek in te luiden: eRVAringen.

Laat ons maar meteen de koe bij de hoorns vatten en beginnen met één van de nijpendste problemen: de uitsluitingen. Om deze problematiek op zijn scherpst te stellen, kunnen we ook hier best enkele werklozen aan bod laten komen.

Uit hun verhalen groeide de volgende fabel voor werklozen. Elke gelijkenis met bestaande personen is louter fictief, maar dit geldt - jammer genoeg - niet voor de gebeurtenissen.

Mevrouw Stempelkaart heeft net de was gedaan en zich rustig neergezet als er gebeld wordt. Wanneer ze de deur opendoet, ziet ze echter niemand. "Weeral belleke trek", denkt ze, en schuift verwijfend het hoofd. Maar als ze de deur weer wil dichttrekken duiken er van links en rechts twee jonge figuren op, die zonder meer de gang binnen stevenen.

"Politie!... euh... Controleurs van de RVA!"

"Waarom kan ik jullie van dienst zijn?", stamelt onze totaal verbouwerende heldin.

"Dat zullen we u later wel uitleggen, maar ik veronderstel dat het niet uw gewoonte is uw bezoek op de gang te ontvangen" grommelt de vrouwelijke RVA-agente. Zonder toestemming stommelt ze de trap op, gevolgd door haar mannelijke kollega. "In dit soort huizen is de living toch meestal op de eerste verdieping?"

Wat kan mevrouw Stempelkaart anders doen dan dit duo te volgen en plaats te nemen in haar salon?

"Madame is mooi geïnstalleerd", laten beide controleurs zich verbaasd ontvallen. Inmiddels is 'Madame' enigszins van haar emoties betomen, en ze reageert heftig:

"Ja, dat is zo, en daarvoor heeft 'Madame' jarenlang gewerkt en had ze nog jaren willen werken. Maar een fallissement kan je niet voorzien". "Niet overdrijven", lacht controleur X. "Uit uw dossier blijkt immers dat uw beroepsverleden niet zo omvangrijk is. Over vijf jaar dienst zou ik maar niet zo opscheppen."

Mevrouw Stempelkaart valt bijna van haar stoel.

"Vijf jaar! Twintig jaar zal u bedoelen! En als u mij niet gelooft, hier zijn de papieren."

"O.K., O.K., madamme, 't is al goed, twintig jaar! Maar met zoveel ervaring moet u toch gemakkelijk een nieuwe job kunnen vinden? Solliciteeent u eigenlijk wel?"

"Solliciteren? Solliciteren?!"

Heest mevrouw Stempelkaart. "En of dat ik solliciteer. Maar kent u veel bazen die vrouwen van boven de veertig aannemen?"

"En zijn er," sust controleur Y, "maar misschien bent u lichamelijk niet geschikt?"

Nu wordt het mevrouw Stempelkaart echt wel te gortig. "Als u nog één wil insinueren, dan is dit gesprek voor mij afgelopen. Maar één ding wil ik toch nog wel kwijt: uw werk zou ik zeker aankunnen, en ik zou het vooral met meer menselijkheid en waardigheid aanpakken!"

Na zo'n heftig blijft er voor de RVA-agenten niet veel meer over dan hun brezen te pakken en met stille trom te verdreken.

Tot daar deze fabel. De moraal van het verhaal bewaren we tot het einde van ons artikel. We zijn er van overtuigd dat heel wat mensen dit alles met veel ongelooft zullen lezen, en het als sterk overdreven van de hand zullen doen. Nochtans zijn alle personen die met zulke controleurs van de RVA in aanraking zijn gekomen de mening toegedaan dat deze mensen een opleiding genoten hebben in brutaliteiten en intimidatie.

Maar laat ons nu even de inhoud van artikel 143 van dichtbij bekijken. Hieruit leren we ondermeer dat de RVA vijf criteria hanteert bij hun vervolging van werkonwilligen en profiteurs. Men houdt zogezegd rekening met:

- het beroepsverleden
- de familiale en sociale toestand
- de lichamelijke geschiktheid
- de economische omstandigheden
- en tenslotte de oorzaak van de duur of de herhaling van de werkloosheid. Over die punten zal je dan ook meestal ondervraagd worden. Maar maak je maar niet te veel illusies.

Een goede argumentatie is geen garantie voor een goede afloop: de RVA-inspecteur is immers gemachtigd autonoom, subjectief en willekeurig te handelen.

Op hulp van de vakbond moet je ook niet te veel rekenen. Negenog al onze getuigen kregen bij het ACV het deksel op de neus. Het ABVV daarentegen trachtte hen met raad en daad bij te staan.

Bovendien moet je het begrip "volledig werkloos" juist interpreteren. Ook als je part-time werkt en tegelijk stempelgeld trekt, ontsnap je niet aan een mogelijke uitsluiting. Hetzelfde geldt voor vrijwilligers en tewerkgestelde werklozen. Wie sprak hier over werkonwilligheid?

- De moraal:
- Wees vooral niet te gerust. Morgen kunnen ze bij jou aan de deur staan.
 - Bereidt je voor op hun komst, laat je vooral niet intimideren en sta op je rechten.
 - Let op bij het ondertekenen van verklaringen: het is aangewezen er een dikke zwarte streep onder te trekken, om aanvullingen achter je rug te vermijden.

Aantal uitsluitingen op basis van art. 143 plus het % t.o.v. het totaal aantal uitkeringsstrekkende volledig werklozen:

	'82	%	'83	%
Leuven:	442	2,27	454	2,15
Nationaal:	9573	2,09	8376	1,65

Wil je ook iets kwijt over je positieve of negatieve ervaringen met de RVA, laat ons dan gerust iets weten.

Het gaat niet goed met de Vlaamse stadskrant: dalende oplages, stijgende kostprijzen, een gebrekkige vrijwilligerswerking. De vraag of de stadskrant nog zin heeft speelt in de gedachten van iedereen die wat met dit medium te maken heeft. Weinig bemoedigend, dus. Ook het Dilepand bleef er niet van gespaard, getuige het krisissberaad van 22 oktober jongstleden, dat doorging in de Raadskelders onder het stadhuis. Geen volkssteloop! De verenigingen die we halvelings verwachten hadden, daagden niet op, maar de mensen die zich aangeeften vormden een ploeg van taate, overtuigde medewerkers, die geloven in de taken en de mogelijkheden van een stadskrant.

En dus zijn we er weer. Het Dilepand op de ontbijttafel, dunnetjes maar gehard uit de strijd gekomen. En er is reeds hard gewerkt: de voorbereidende planning van de jaargang '85 ligt achter de rug. Een Dilepand met nieuwe ideeën, krachtiger taal, volks geluid... kortom: Leuven en met kaalend enthousiasme moet eruit groeien.

Maar terug met beide voeten op de vaste grond. We willen de pil niet vergulden. Deze jaargang eindigt niet in schoonheid voor de lezer: de laatste twee nummers van Het Dilepand verschijnen immers niet.

Het akeelige staatsje van de krisis heeft ook in onze publicatiemogelijkheden een ware navenge aangezicht. Wij verontschuldigen ons hiervoor, gemeend. Het doet ons pijn de trouwe lezer zo in de steek te laten. Daartegenover hopen wij u een sprankelende nieuwe jaargang aan te kunnen bieden.

Intussen vindt u in dit nummer alvast een interview met Jan Dhijvens, afgestudeerd kommunikatiewetenschapper, die een thesis over wel en wee van de stadskranten heeft geschreven. Verder zijn er verkeerspenkelen in de Broeksstraat, enkele minder positieve eRVAringen, sjeen-beelden van de 11-11-11-akte en -natuurlijk - de gemeenteraad. Er is een nieuwe strip, en zijn de Leuvense gebeurtenissen allenhande, en zijn de noddels... Veel plezier ermee.

DE REDAKTIE.

Met pijn in het paardenhart moeten wij u erop attent maken dat deze krant in de toekomst - zoals alles dunder zal worden. Dit omdat de kosten ook voor ons blijven stijgen. De prijs wordt nu 350 Fr., of voor studenten, werklozen en diensplichtigen 300 Fr. Maar omdat wij onze trouwste lezers toch ook willen verwennen krijgt u van ons wel een kerstboom, als u ons een nieuwe abonnee bezorgt. Bel vóór 20 december naar de redactie.

naam:.....
adres:.....

Wilt een abonnement op Het Dilepand à 350/300 Fr. voor 10 mns.

Wilt een gratis proefabonnement (2 mns.)

Owilt meewerken aan de stadskrant.

DE BURGERS OP SIMPELE HOE HET MAAT RONDOM HEM

De Diestenaar Jan Drijvers, die in Leuven kommunikatiewetenschappen studeert, maakt een thesis over stadskranten, die heel wat aandacht kreeg in de pers, de BRT, de lokale radio's... Liever dan een turf van 500 blz. zelf te gaan lezen, zetten we de schrijver op de praatstoel om wat meer klaarheid te krijgen in de ziekte van Het Dijlepaard.

Een stadskrant is engagement

DP: Hoe kom je erbij om over stadskranten een thesis te gaan maken?

JD: Als student stelde ik vast dat er in kommunikatiewetenschap niet de minste aandacht of interesse bestond voor de kleine pers, en als medewerker van de Diestse stadskrant De Zauw voelde ik me dan geroepen om het fenomeen stadskrant te gaan uitdiepen.

DP: Je onderzocht een boek stadskranten. Wat zijn dat voor dingen, hoe zijn ze ontstaan en zijn het allemaal dezelfde?

JD: Een stadskrant is alles behalve een krant. Meewerken aan een stads-krant doet men niet uit journalistieke aspiratie, maar het is een soort engagement tot maatschappijverandering, een bijdrage tot bewustzijnsverandering, door de burger, de gewone man of vrouw, op een simpele manier uit te leggen hoe het maatschappelijke leven rondom hem/haar in mekaar steekt, niet alleen door over hem/haar te schrijven, maar door hem/zelf erover te brengen dat hij/zij zelf erover gaat schrijven. De stads-kranten zijn ontstaan uit onvrede met een politiek systeem dat zich eens om de zes jaar tot de burger richtte om hem zijn stem te vragen, en hem voor de rest zo ver mogelijk van het beleid verwijderd hield. Stadskranten zijn zeer verscheiden, en hebben om-

zeggens geen contact met elkaar, behalve door ruilabonnementen, maar ze hebben wel vier gemeenschappelijke wortels:

1. Maatschappijkritiek: vergeten groepen, milieuzorg, verkeersproblematiek, leefbaarheid van de stad; dingen die in de jaren '70 nog geen aandacht kregen in de politiek of in de pers op het niveau van de gemeente brengen.
2. De inspraakgedachte die in die jaren opgang maakte, maar informatie is een eerste voorwaarde voor inspraak, en in de gemeente was er helemaal geen of een gekleurd informatiebeleid.
3. Progressieve gedachten samenbrengen tegen een systeem dat politiek beperkte tot service: dienstbetoon in ruil voor uw stem.
4. Reactie tegen partijgebonden pers, die enkel het maatschappelijk status-quo bevestigde.

Het contact met de burger gaat verloren

DP: Halvenwege de jaren '70 kende het fenomeen stadskrant een geweldige uitbreiding, nu verdwijnen en nogal wat. Het "participatiedenken" heeft blijf-

staan van de stadskrant inspireerden, nog steeds even groot zijn, zowel op het sociaal-politiek als op communikatief vlak: in de Noordzee zinken schepen met nucleair afval, zure regens vreten gaten uit onze bossen, het racisme wordt acuut, de volkstenrespel gezet, de politieke ondoorzichtigheid neemt toe, het kaartenhuisje van de verzuijing staat nog steeds recht.

En met onze pers is het al niet beter gesteld: de persconcentratie drijft kranten bij elkaar, doet tijtels verdwijnen, jaagt ze in handen van kapitaalkrachtige groepen. Onze dagbladen brengen tegenwoordig wel veel kleur, maar daarom nog geen veel-kleurige informatie. De plaatselijke pers wordt meer en meer een aktiviteitenkalender, maar zet niet langer aan tot zelf-aktiviteit. Zolang deze problemen reëel zijn, heeft en mag de stadskrant niet verdwijnen.

Meneer Kreunen komt meneer Wilt tegen die de kranten bestuift.

"Ik ben een groot tegenstander van de kranten" zegt meneer Wilt, "Ik wil geen kranten."

Meneer Kreunen zei: "Ik ben een grote tegenstander van de kranten: ik wil andere kranten."

Bertold Brecht

baar een gevoelige deur gekregen. Onze eigen krissvergadering haalde ook niet de belangstelling die we eigenlijk verwacht hadden. Heb je daar een uitleg voor?

JD: Het zal wel aan de tijdsgeest liggen, de inspraak is niet meer zo "in" sinds de jaren '80. Vele aktivelingen van '68 en inspraakfanaten zijn intussen gedegen huisvaders geworden. Het gebrek aan samenwerking van stadskranten met buurtcomitees, aktiegroepen, milieuverenigingen... is niet in de eerste plaats een crisis van de stads-kranten, maar van deze groepen zelf, die hun adem kwijt zijn wegens gebrek of tekort aan medewerkers. Het politiek engagement is tegenwoordig niet direct de grootste hobby van de mensen. De manier waarop de meeste lokale kranten aan "informatie" doen, is ook niet van aard om de mensen te leren een kritisch produkt als een stads-krant op prijs te stellen. De stads-kranten hebben zelf ook te weinig tijd en aandacht besteed om aan de mensen duidelijk uit te leggen waar ze mee bezig zijn.

DP: De ziekte van de stadskranten zal lunderdaad wel dieper liggen dan het louter tekort aan medewerkers. Wat is de diagnose?

Wanneer er geen problemen meer zijn, zit de stadskrant er weinig mee in om op te houden met bestaan. Ze heeft zichzelf steeds beschouwd als een efemeer produkt: een middel, nooit een doel op zich. Alleen sterven sommige stadskranten te vroeg.

Zo komen we bij een wat vreemde vaststelling: In 1977 besloot Annemie Van Winckel haar eindverhandeling met de observatie dat er rondom haar steeds meer stadskranten opdoken. In dat succes zag ze het bewijs dat de nood aan stadskranten reëel was. Nu, zeven jaar later zien we dat er geen stadskranten meer bijkomen. In- tegendeel: vele haken af. Maar is de nood niet even groot, zoniet nog groter?

(Uit: "De Vlaamse stadskrant: het kwade geweten van een niet zo brave burger", deel II: De communicatieve wortels - De Vlaamse stadskrant tussen verleden en toekomst", pp. 478-479)

De Vlaamse stadskrant is 10 jaar oud en zweeft tussen haar verleden en haar toekomst. In meer dan één opzicht gelijkt ze op een puber: ze weet haar plaats maar moeilijk te vinden, is niet steeds tevreden met haar uitzicht, laat zich niet in hokjes duwen, er is moeilijk vat op te krijgen.

De stadskrant moet dan ook de tijd gelaten om volwassen te worden, om haar volwaardige plaats in te nemen tussen de lokale pers en binnen de lokale gemeenschap. Helaas is het kindersterfcijfer bij de Vlaamse stadskrant erg hoog. Vele stadskranten overleven hun kinderziektes niet. Een teruggrijpen naar de wortels is dan ook essentieel. En hier zien we alvast dat de noden die het ont-

MANIER UITLEGGEN SCHAPPELIJK LEVEN IN MEKAAR STEEKT

JD: De moeilijkheden van de stads-kranten hebben direkt te maken met het feit dat het kontakt met de burger verloren gaat, en daar was het eigenlijk om begonnen. Er moeten nogal wat drempels overwonnen worden: de krant moet gekend zijn, moet zich opdringen, eigenlijk. Hij moet aantrekkelijk zijn, goed leesbaar en begrijpelijk voor iedereen. Er zijn ook een heleboel praktische moeilijkheden: men werkt meestal met vrijwilligers in een kollektief van gelijkgezinden, zonder hiërarchie, zonder sankties, geen noodzaak dus om het werk te doen, om afspraken na te komen. Daarbij komt dat een krant uitgeven ook te maken heeft met management, kostprijsberekening, verkoop- en promotiepraktijk, verspreidings-technieken, en daar hebben amateurs dikwijls te weinig zicht op. Het is eigenaardig, maar er is nog nergens een samenwerking gerealiseerd tussen de Vrije Radio's en de stadskranten, een samenwerking die voor de hand ligt: samen zou je een machtig medium kunnen maken. De radio heeft veel minder drempels, komt zo maar de huiskamer binnen, maar is anderzijds als medium ook zeer vluchtig.

De stadskrant moet het geweten zijn van de progressieve politiekers

DP: Hebben de stadskranten nog een boodschap, en wat is hun functie?

JD: Marginale groepen, milieuproblemen, verkeer, ruimtelijke ordening, leefbaarheid van stad en wijk, het komt tegenwoordig meer aan bod in de regionale kranten, zij het zeer vrijblijvend, en dikwijls enkel electoraal. De nood aan het samenbrengen van progressieve ideeën blijft bestaan. De stadskrant moet nog steeds informatie brengen, berichten over alles wat de gemeente aangaat, alles wat belangrijk kan zijn om binnen de gemeente iets te doen bewegen; door

informatie trachten een probleembewustzijn aan te kweken en groepsvorming te ontwikkelen. Ook de forumfunctie blijft belangrijk: groeperingen die rond bepaalde problemen werken voorstellen en samenbrengen tot een soort front om zo tot actie te komen. De progressieve frontvorming is niet meer aktueel, binnen de partijen is niet zoveel te bewegen, maar de nood blijft, en kan de redaktie van een stadskrant blijven inspireren. De stadskrant moet het geweten zijn van de progressieve politiekers.

De stadskrant moet zich onmisbaar maken

DP: Je zei straks dat de stadskranten schrijven voor de gewone burger, de gewone man of vrouw. Heb je ook onderzocht welk publiek ze bereiken en wat hun eïscht is? Wij, binnen de redaktie van Het Dilepand hebben de indruk dat we weinig respons krijgen, dat er nog slechts weinig gereakt is.

JD: De intentie was om brede lagen van de bevolking te bereiken. In de praktijk kan je vaststellen dat de stadskrant vooral gelezen wordt door: - een minderheid van gewone burgers. Zij kopen meestal de krant omwille van de roddels, het ironisch schrijven over gekende politiekers of figuren uit hun eigen omgeving, omdat er problemen behandeld worden die hen direkt aanbelangen. - de gelijkgezinden, de eigen progressieve achterban, die zoniet links, dan toch minstens averscht is. - de maatschappijverbeteraars, mensen uit aktiegroepen, buurtkomitees... - gemeenteraadsleden en politiekers die willen lezen wat er over hen geschreven wordt. De stadskrant is een kleinschalig element, hij kan dan ook maar een kleinschalig effect hebben, en dan nog binnen de geesten, binnen het

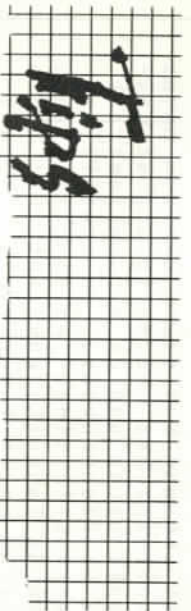
bewustzijn van de mensen, en dat is niet te meten. Om iets in beweging te krijgen is tijd nodig, 10, 15, 20 jaar, maar houden stadskranten zolang vol? Stadskranten lijden nog aan kinderziekten, en er is zelfs veel kindersterfte, ze moeten nog volwassen worden. De volwassen stadskrant moet herkenbaar zijn voor elke burger binnen de gemeente.

DP: Moeten we dan het nieuws gaan brengen dat de burger vraagt: de mosselgeesten, de stoeten, de kaarsklub...?

JD: De uitdaging is juist de burger te vinden zonder zich te verlagen tot het niveau van de regionale pers. Je kan ook populaire onderwerpen brengen zonder daarom het status-quo in de hand te werken. Nu is Leuven wel een speciale stad, waar weinig mensen zich eigenlijk interesseren aan wat er in hun stad omgaat, waar initiatieven nogal vlug verwezen worden naar de hoek van de studenten, de marginales, de langharigen...

DP: Zie je nog overlevingskansen?

JD: Het brengen van achtergrondinformatie en ook de forumfunctie van de stadskranten is geleidelijk aan gedeeltelijk opgevuld door de kranten, maar dan zonder de idealistische overwegingen die een stadskrant bezien. Maar zoals gezegd, de nood blijft bestaan. Alleen: het medium moet zijn plaats zoeken tussen de andere media, iets brengen dat anderen nog niet brengen, zich onmisbaar maken.

Vrijwilligers gevraagd

De VZW. Informatief Spelmateriaal zoekt vrijwilligers, die informatieve spelen willen uitbouwen en begeleiden rond thema's als bewapening, derde wereld en arbeid. Er zijn dus 3 werkgroepen die samenkomen rond 1 van deze onderwerpen.

Onkosten worden vergoed.

Geïnteresseerden kunnen kontakt opnemen met:

Informatief Spelmateriaal
Geldenaakse Vest 24

3000 Leuven

tel. 016/22 25 17

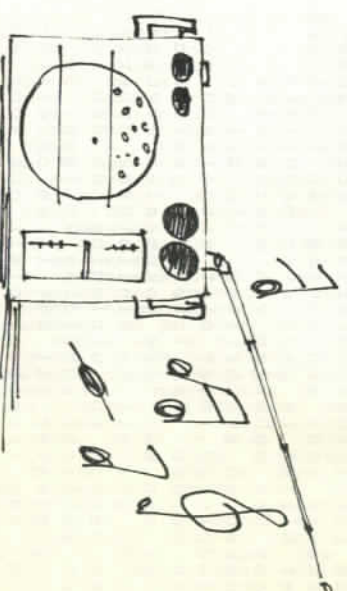
Scorpio: vijf jaar in de ether

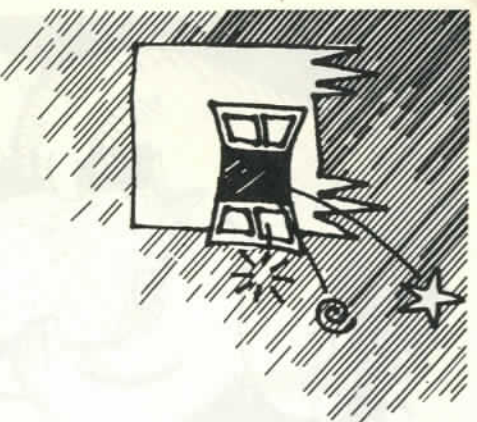
Radio Scorpio mag met tevredenheid een vijfde kaars in haar verjaardagstaart planten. En terecht. Hoewel de lange weg van de duistere kamertjes met vooroorlogse zendapparatuur naar professioneel radio maken bezaaid is geweest met vallen en strikken, heeft Scorpio zich door de jaren heen opgewerkt tot de vaste waarde van de Leuvense ether.

Ondanks invallen van B.O.B.-ers en R.T.T.-technici, verzegeling en verbodverklaring van zendapparatuur, geldboetes, interne meningsverschillen, paleisrevoluties... klinkt het geluid van Scorpio nog steeds even fris en enthousiast door als in het prille begin, maar met meer vertrouwen en zelfzekerheid.

Scorpio staat voor Socio-Kulturele Organisatie voor Regionale en Pluralistische Informatie-Overdracht, en daar heeft men zich terdege aan gehouden. De oorspronkelijke doelstel-

lingen zijn onaangestast door alle stormen gevoerd: niet kommerciël, pluralistisch, lokaal en zonder politieke bindingen. Een benijdenswaardige onafhankelijkheid. Jawel, radio Scorpio mag trots zijn. En daar klinken wij op.

Meestal wordt alles wat door het kollege voorgesteld wordt zonder gemor door raadsleden van de meerderheid aangenomen. Schepen Van Hove werd gekonfronteerd met amendementen, ingediend en hardnekkig verdedigd door Devlies, fractieleider van haar eigen CVP. Dat lokte nogal wat reacties uit bij de verbaasde oppositie. Maar Devlies vond dat elk raadslid — ZOLANG WIJ IN EEN RECHTSSTAAT LEVEN — het recht heeft amendementen in te dienen. En gelijk heeft ie. De amendementen van het ene raadslid hebben wel meer kans om goedgekeurd te worden dan die van een ander.

Cultuur

De cultuur kwam op deze zitting ruim aan bod. Een groot deel van de tijd werd besteed aan de aanpassing van de reglementen op het beheer van het Cultureel Centrum en op het gebruik van de culturele infrastructuur. Deze aanpassing was nodig omdat de stad een *rangverhoging* nastreeft (zie kader 1) voor het Cultureel Centrum. Volgens de voorliggende tekst, opgesteld door schepen Van Hove in samenwerking met de Raad van Bestuur (zie kader 2), zou het college vooraf het advies inwinnen van die Raad van Bestuur, niet alleen inzake programma's en inhoud van de activiteiten van het Cultureel Centrum — zoals verplicht door het decreet van de Vlaamse regering, maar ook voor x materiele kwesties, zoals afwijking van de huurovereenkomst, het bepalen van boetes, de prijzen van consumpties. Devlies heeft daar bezwaar tegen. Hij vindt dat het college niet meer van zijn bevoegdheden moet afstaan dan wettelijk verplicht. *Inspraak als het niet anders kan?* De amendementen van Devlies worden meerderheid tegen oppositie aangenomen. De burgemeester belooft wel dat de kwestie aan de bevoegde overheid zal voorgelegd worden en bij gunstig advies kunnen de reglementen dan opnieuw aangepast worden.

Het bestek en de plannen voor een vierde fase van de restauratie van de Sint Pieterskerk worden goedgekeurd. De werken worden geraamd op 183 miljoen. Ook het bestek voor de aankoop van bibliotheekmateriaal wordt goedgekeurd voor een bedrag van 1 miljoen. Het blijkt te gaan over meubilair voor het opbergen van waardevolle boeken en geschriften, die wel geraadpleegd, maar niet uitgeleend mogen worden. Van Ifterbeek geeft een *t&p*: men kan deze documenten evengoed in de stedelijke bibliotheek opbergen met verbod tot uitlening, en dan kan men wellicht subsidies krijgen. De burgemeester zal dat laten onderzoeken. Van Ifterbeek pleit ook voor samenwerking tussen de stedelijke bibliotheek, de bibliotheek van de KUL, en deze van de fakulteit Wijsbegeerte

en letteren, die allemaal op een boogschuit van elkaar verwijderd liggen.

Finances

De rekeningen 1983 van het OCMW worden goedgekeurd. Delbecque (Ag) waarschuwt voor kredietoverschrijdingen die wettelijk niet toegelaten zijn en vraagt dat het OCMW zich zou bezighouden met het steeds groter wordend *af-moedeprobleem*. Van Mellaert (SPE) is verheugd over het boni van 58 miljoen in de gewone dienst, wat een flinke verlichting zal zijn in de begroting van 1985, maar hij betreurt de steeds dalende *personeelsbezetting* die noch de dienstverlening van het OCMW, noch de tewerkstelling ten goede komt. Hij dringt er ook op aan dat de kredieten zouden aangepast worden naargelang de stijging van het aantal hulpbehoevenden, dat men behoedzaam zou omspringen met de nieuwe voorschriften inzake *onderhoudsplecht* en een faire houding zou blijven aannemen tegenover vreemdelingen. Ook Van Ifterbeek (VU) pleit voor een bestendige zorg voor hulpbehoevenden en vreemdelingen en herhaalt nog eens dat de restauratie van het klein begijnhof eigenlijk geen taak is voor het OCMW. Schepen Wouters (CVP) zegt dat de daling van tewerkstelling zich niet voordoet in de centrale diensten, maar wel in de ziekenhuizen, en dat is een gevolg van de overeenkomst die met de universitaire ziekenhuizen gesloten werd. Dat is een *beleidsbeslissing* van het OCMW, zegt de schepen, en daar kan het college zich niet in mengen. Hetzelfde geldt voor de restauratie van het klein begijnhof, die toch een valorisatie betekent van het patrimonium van het OCMW, en die voor 80 % betaald wordt door hogere instanties.

Belgische cirkussen hoeven voortaan nog slechts de helft van het staangeld

Het stadsbestuur streeft voor het Leuvens cultureel centrum een rangverhoging na (van rang C naar rang B). Daarvoor worden door het Ministerie van Nederlandse Cultuur bepaalde eisen gesteld. Zo moet het cultureel centrum beschikken over aangepaste werk- en gebruikruimten (schouwburg, auditorium, wijkontmoetingscentra, administratie) en over een werkgebied van van minstens 40.000 inwoners. Ook moet het K.C. aan welbepaalde werkingsnormen voldoen en toegankelijk zijn voor het publiek gedurende welbepaalde uren en periodes (weekends, vakanties enz.). Door de rangverhoging worden zwaardere normen opgelegd, worden

De Raad van Bestuur is het beleidsorgaan van het Cultureel Centrum. Hij moet binnen de perken van de begroting instaan voor de programmatie en andere activiteiten van het K.C., en heeft een adviserende bevoegdheid naar de overheid toe, inzake het Cultureel Centrum. De Raad van Bestuur wordt samengesteld uit:

- 12 leden van fracties van de gemeenteraad (momenteel 5 CVP, 3 SPE, 2 PVV, 1 VU en 1 Agalev).
- 12 leden uit de Culturele Raad op

te betalen in Leuven, en het belastingreglement op leegstand wordt - voorlopig - afgeschaft. Er wordt een begrotingswijziging goedgekeurd, waardoor het tekort op de begroting 1984 met bijna 10 miljoen verminderd wordt. De toelichting die schepen Wouters geeft bij dit verheugend feit is voor een simpel Diljeaard niet te volgen. Ook Van Mellaert had liever wat minder technische uitleg en minder cijfers gehoord, maar meer toelichting over de achtergronden en de politieke beslissingen. Unaniem en zonder bespreking wordt een gift van de stad aan het hongerblijvende Ethiopie goedgekeurd ten bedrage van 59.028 Fr., zijnde het maximum dat in het kader van de begroting nog kan uitgekeerd worden.

De Leuvense ruimte wordt verder geordend en de herziening van het bijzonder plan van aanleg *Redingenhof en omgeving* wordt voorlopig goedgekeurd. Daardoor komt het licht op groen o.a. voor de verkoop van het slachthuis aan CERA (Boerenbond) om er kantoorgebouwen op te richten. Vriend en tegenstander hopen dat daardoor in de toekomst de druk van de Boerenbond op de binnenstad zal afnemen. Schepen Massart (CVP) hoopt zelfs dat in de omgeving van de Barbarsstraat (thans parking Boerenbond) *de woningbouw* opnieuw zou kunnen gepromoot worden, maar daarover zijn er geen concrete toezeggingen. De SPE had nochtans graag iets meer vernomen over de strategie van de Boerenbond op lange termijn: blijven de plannen voor uitbreiding in de Minderbroedersstraat/Barbarsstraat behouden terwijl er gewerkt wordt aan uitwijking naar de stadsrand (Diestsevest, en nu dus ook het slachthuis)? De Boerenbond kan toch niet op drie paarden blijven wedden, zegt Van Mellaert.

Rangverhoging

meer programmaties in eigen beheer en vormingskursussen (min. 100 uur per jaar) voorzien. Anderzijds zullen meer kredieten kunnen beschikbaar gesteld worden, en kan er een tweede cultuurfunktionaris aangesteld worden.

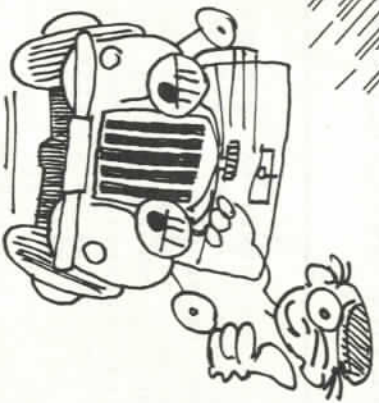
Het Leuvens Cultureel Centrum omvat voortaan: het voormalig Augustinensenklooster aan de Brusselsestraat, de Stadsschouwburg, de stedelijke tentoonstellings- en voordrachtzaal aan de Vanderkelenstraat, het auditorium en de foyer van het konseratorium, het Ymeriakomplex in Wijgmaal en het wijklokaal Celestijntje in Heverlee.

Raad van Bestuur

basis van ideologische en filosofische strekking (momenteel 4 mandaten zonder strekking, 3 van christelijke strekking, 2 van socialistische strekking, waarvan één mandaat evenwel voorlopig open blijft, 1 van pluralistische strekking, 1 van liberale strekking en 1 van humanistische strekking, dat evenwel voorlopig ook open blijft). De raad wordt voorgezeten door mevrouw Roos Van Hove, schepen van cultuur, toerisme en feestelijkheden.

11-11-11-AKTIE 1984

ZONDER ONS WAS UW AUTO NU NOOG VUIL

Groot-Leuven was goed voor ongeveer 1.300.000 Fr., verdeeld als volgt:

Wilsele-dorp:	44.482 Fr.
Terbank:	38.014 Fr.
Wijgmaal:	36.087 Fr.
Don Bosco:	49.740 Fr.
Boven-Lo:	16.444 Fr.
Vlierbeek:	51.697 Fr.
Park-Heverlee:	12.210 Fr.
Heverlee centrum:	112.270 Fr.
St. Franciscus:	83.575 Fr.
Heverlee Troost:	46.150 Fr.
Blauwput:	77.250 Fr.
Egenhoven:	4.000 Fr.
Putkapel:	12.640 Fr.
Leuven stad:	140.922 Fr.
Allerlei:	52.249 Fr.
Studenten:	300.000 Fr.
Stadssubsidie:	175.000 Fr.
(dit is 2 Fr. per inwoner)	

En dat allemaal voor een kindertehuis en de vrouwenwerking in El Bireh, ten noorden van Jerusaleem, en een gezondheidsproject in Bir-Zeit op de Westbank, en dan weet men wel dat dit ten voordele van de Palestijnen is.

bij de foto's, van links naar rechts: 1. "Ja mevrouw, ge staat op de bon"; 2. "Nee nee, niet voor stószuigens, 't is voor 11-11-11, voor de Palestijnen"; 3. De abbeiden is zijn pannekoek waard.

links: De 11-11-11 markstand in Heverlee; rechts: Eerst betalen, dan pas binnen gaan...

VAN EEN KLEIN POLITICUS

Op 2 mei 1984 werd RISO-Vlaams Brabant gesticht. Daarover werd reeds vroeger uitvoerig bericht. Dat er tot nu toe nog niets zinnigs is kunnen gebeuren, mag geschreven worden op naam van Opbouwwerk Interleuven. Een aantal feiten doen heel sterk het vermoeden rijzen dat deze vereniging en meer bepaald nog sekretaris F. Lannoy, hand in hand met voorzitter professor Dupré, bewust de oprichting van RISO-Vlaams Brabant hebben geboycot en ondergraven. Hiermee dreigen zij een zinvolle samenwerkingsstructuur, ontstaan na moeizame en langdurige onderhandelingen (van januari 1983 tot april 1984) en waaraan alle opbouwwerken uit het arrondissement hebben deelgenomen, van de kaart te vegen, enkel en alleen omdat ze het kompromis, waaraan ze zelf hebben meegewerkt, niet aanvaarden. Achter de rug om van de Raad van Beheer van het RISO lopen zij kabinet en administratie van kultuur plat om de eigen wil via deze weg toch te kunnen doordrukken. Opbouwwerk Interleuven vergeet bijkbaar dat afbreken eigenlijk behoort tot de taken van de Intercommunale. De duidelijke banden tussen het opbouwwerk en de Interkom-

munaal werken die rolverwisseling natuurlijk wel in de hand. Frans Lannoy, de sekretaris en onderhandelaar voor opbouwwerk Interleuven is tevens adviseur voor ruimtelijke ordening van de Intercommunale en - maar dit laten we nu nog buiten beschouwing - CVP-gemeenteraadslid in Bertem. Tijdens de onderhandelingen was het reeds duidelijk dat Interleuven niet goed kon vertieren dat er nog een ander soort opbouwwerk bestaat dan datgene wat zij zelf produceerden. Van bij de aanvang was Lannoy ervan overtuigd dat Interleuven reeds de nieuwe structuur in zich had, en dat de andere opbouwwerken zich maar moesten aansluiten bij hen. Lannoy konakteerde vaak zelf rechtstreeks het kabinet en de administratie, vaak ook ongevraagd. "Hij kwam daar toch regelmatig"... Zelf CVP-er, had hij in de PVV-er Pierco, beheerder van Opbouwwerk Interleuven, een ideale vrijgelijde voor het blauwe kabinet van kultuur. Interleuven eiste reeds vroeg het voorzitterschap op, of minstens toch de koördinatiefunctie van het nieuwe opbouwwerkorgaan. Achteraf bleek dit zelfs meer dan een eis, het stond

reeds vast dat Lannoy deze functie zou bekleden. Interleuven voelde zich "benadeeld" door de weigering van de andere gesprekspartners om politieke met een uitvoerend mandaat op te nemen in de algemene vergadering en de Raad van Beheer. Op 2 mei was de sfeer te snijden. Het moeizaam bevochten kompromis werd wereldkundig gemaakt. Dupré en Lannoy hadden reeds moeilijk gedaan omtrent het voorzitterschap van deze stichtingsvergadering. Zij eisten dit voor zich op, terwijl de voorbereidende werkgroep liever opteerde voor een neutraal figuur, in dit geval Rita l'Enfant, die ook de voorbereidende vergaderingen had voorgezeten. Zij werd te licht bevonden door de zwaarwegichten van Interleuven, die hierdoor een kans zagen ontglippen om in de belangstelling te staan. Ondanks zijn toezegging stuurde ook de kabinetssadviseur van Poma zijn kat. Hij was zelfs zo onbeleefd om niet eens een verontschuldiging te sturen. Was dit misschien ook op aandraden van Lannoy, die reeds andere plannen in zijn hoofd had ?

